

— obciążenie Komisji jej kosztami oraz kosztami wnoszącej odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie rozsądnego terminu na wydanie decyzji

(i) Przedawnienie terminu na wszczęcie postępowania

Wnoszący odwołanie uważa, że zaskarżona decyzja została wydana po upływie czteroletniego terminu wyznaczonego dla przedawnienia wszczęcia postępowania w art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 ⁽¹⁾. W podobny sposób, nawet jeżeli okazałoby się, że doszło do ewentualnego przedawnienia terminu przedawnienia dla wszczęcia postępowania, do czasu wydania jakiegokolwiek decyzji zgodnie z postanowieniami art. 3 ust. 1 rzeczono rozporządzenia upłynął okres równy dwukrotności okresu terminu przedawnienia. Ponieważ przedawniło się odpowiednie prawo, zaskarżona decyzja powinna zostać uznana za bezprawną i nienadającą się do wykonania.

(ii) Naruszenie zasady pewności prawa

Skarżąca uważa, że okoliczność, iż Komisja zezwoliła na upływ ponad 20 lat pomiędzy wystąpieniem zarzucanych nieprawidłowości do czasu podjęcia ostatecznej decyzji, wiązała się z naruszeniem zasady pewności prawa. Owa podstawowa zasada porządku prawnego Unii Europejskiej przewiduje, że każdy ma prawo do tego, aby jego sprawy zostały rozpoznane przez instytucje Unii w rozsądnym terminie.

(iii) Naruszenie prawa do obrony

Skarżąca uważa, że zostało naruszone jej prawo do obrony w zakresie, w jakim z uwagi na to, że upłynęło ponad 20 lat pomiędzy zarzucanymi nieprawidłowościami a wydaniem ostatecznej decyzji, skarżąca została pozbawiona prawa do przedstawienia swoich uwag we właściwym czasie, to jest w chwili, w której posiadała jeszcze dokumenty, które umożliwiały jej na uzasadnienie kosztów uznanych przez Komisję za nieklasyfikujące się.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 5 lipca 2013 r. — M.G., N.R. przeciwko Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-383/13)

(2013/C 260/62)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.G.

N.R.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy naruszenie ogólnej zasady poszanowania prawa do obrony, wyrażonej również w art. 41 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾, w trakcie wydawania decyzji w sprawie przedłużenia zastosowania środka detencyjnego w rozumieniu art. 15 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE ⁽²⁾ z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich prowadzi we wszystkich przypadkach bezwarunkowo do obowiązkowego uchylenia zatrzymania?
- 2) Czy ta ogólna zasada poszanowania prawa do obrony pozostawia zakres swobody dla dokonania wyważenia interesów, w ramach którego obok ciężaru naruszenia zasady i wagi naruszonych w ten sposób interesów cudzoziemca uwzględnieniu podlegają również interesy państwa członkowskiego, którym służy przedłużenie zastosowania środka detencyjnego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000 C 364, s.1.

⁽²⁾ Dz.U. L 348, s.98.

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-386/13)

(2013/C 260/63)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, K. Herrmann i M. Patakia)

Strona pozwana: Republika Cypryjska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE ⁽¹⁾ w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE ⁽²⁾ oraz 2003/30/WE ⁽³⁾ a w każdym razie, nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 27 ust. 1 wspomnianej dyrektywy;